

Az istenvágyú ember nem kaparinthatja meg Istent hódításai során. De amit meg nem hódíthatott, az a világ legcsodálatosabb ajándékaként az övé lehet: elérheti Öt, ha újra ráeszmél arra, amit eredetileg tudott és ami Krisztusban föltárult: ha ráébred arra, hogy szölitják, szeretik, és igennel felel a hívásra. Elfo-gadja a szeretetet, és maga is szeretni kezd: embertársai között éppúgy, mint viszonzszeretve Azt, aki mélyeiben és a messzeségből, „odatúlról” szölitja őt.

A keresztény hitben ez a világ tárul föl az ember előtt: ismét négy szemközt van Istennel, s ebben az istenközelségben fölismeri a mindenség eredendő egy-ségét és végső titkát, s megszabadul az elidegenüléstől meg a szorongástól.

A misztikusok intenzívebben, oldottabban és odaadottabban élék át azt, amit kezdő-kezdetlegesebb fokon minden keresztény eleven hittel vall: a Teljesség, amire (Akihez!) tudva-tudatlanul törekszünk, maga közeledik felénk, s a szeretet természetes mozdulatával ajándékozza nekünk magát. Jézus keresztben kitárt kar-jával egybeöleli az egész világot: minket mindnyájunkat, Ádám és Prométheusz utódait, akik valami úton-módon isteni tökéletességre, életre és boldogságra vá-gyunk.

Lukács László

PÉTERY KATALIN VERSEI

Égig érő rózsák

Nem ismertelek. Véletlen hozott ide.
s most nézlek. Arcodon ijedt csodálkozás, s
szemed zárt titok. Nincs se tüze, se színe.
kutató kedvem benne titkot ás.
Mikor magállt benned a szív dobbanása
mindent ölelő, vagy bölcsen eldobó volt
tekinteted? A békesség varázsa
egyetlen örökös hallgatásba zár.
Nem tudom, volt-e örömmel és kinnal
lázveréses fojtó gyötrelmes szerelmed
vagy alázatlan-büszkén, szízi álmaidban
tisztá dalt dúdoltál? Lustán, kereveten
folyt életed napja, vagy kemény rideg
munka
rabságba kötött. Nem tudom, a szellemed
ormokra vágyott, vagy a betűket is unta?
Nem tudok semmit. De ravatalod felett
íme imát mondok. Istenem! köszönöm
az életemet. Hogy a gyümölcs érik,
hogy szívem fénylik, hoga itt e küszöbön,
kapud előtt, virág nyílik az égig
és hazatérőn megfáradt gyermeked
a Te rózsáid között fehérén megpihen
Köszönöm a rózsát. És most szívem felett
fény gyúl ki hirtelen és ragyogó iven
a hála hidján minden érzésemmel én
elindulok Feléd... tán még soká élek
De életemben ezután ez a friss zsenge
fény
lesz a dísz és Feléd száll minden ének
Istenem! Idegen nő ravatalánál
megtalált hitemmel áldó könnyű éget
és hogyha majd engem szölitánál
csak azt érezném, hogy szeretlek
Téged.

Levél

Címzett ismeretlen. Valahol
falusi csend asztalára hajol,
vagy egy pesti panelházban ül és ástt.
Idegen ember te vagy az te másik.
Nem tudok rólad semmit, s nem segit
a képzelet. Hangod se hallom én
s neked írok.
Papír, ceruza eléd visznek most,
hogy testvérem legyen, ki messze ül
kezében versem és szeret talán.
Mert én tudom, hogy sok rossz éjszakán
a szíve fáj. S tudom róla, hogy néha
ujjongva repül kedve és néha méla
Esték ringdtják halk álmodozásba,
s rejteget egy titkot, senki ne lássa.
Tudom, néha vágy is perzszel
s most simogatlak ezzel a kis verssel
Dédelgetlek, szeretlek, nem is vers ez
de ölelés, te messzi, messzi kedves
Címzett ismeretlen, csak ennyi volt
levelem. S tán rád fénylett mint a hold
simogatott meleg testvéri kéz
segítő szem, mely kéken áldóan néz
Már vége. Küldöm. S akár tépjed széjjel
bizalmam lelkem rajta a pecsét.